

هشدار امام علی(ع) درباره دنیا/ دنیاپرستان فقط پوست را فربه می‌کنند

آیت‌الله سیدمحمد ضیاءآبادی از هم‌دوره‌ای‌های آیت‌الله مجتهدی تهرانی و از شاگردان برجسته آیت‌الله العظمی بروجردی و امام خمینی(ره) است.

پای درس اخلاق آیت‌الله ضیاءآبادی

هشدار امام علی(ع) درباره دنیا/ دنیاپرستان فقط پوست را فربه می‌کنند

آیت‌الله ضیاءآبادی از اساتید اخلاق تهران می‌گوید: دنیاپرستان فقط پوست را فربه می‌کنند؛ زندگی ما همه‌اش پوست است؛ این خانه‌ها و فرش‌ها و مرکب‌ها همه پوست است. ما جان خود را از دست داده‌ایم و داریم پوست را چاق می‌کنیم!

به گزارش خبرنگار آیین و اندیشه خبرگزاری فارس، آیت‌الله سیدمحمد ضیاءآبادی از هم‌دوره‌ای‌های آیت‌الله مجتهدی تهرانی و از شاگردان برجسته آیت‌الله العظمی بروجردی و امام خمینی(ره) است.

مباحث اخلاقی آیت‌الله ضیاءآبادی با استناد به کتاب #171؛ خاتم انبیاء، رحمت بی‌انتها؛ منتشر می‌شود.

* نزد خدا، آخرت اصالت دارد نه دنیا

البته ما می‌دانیم که دین مقدس اسلام برنامه‌هایی جامع، کامل و عالی برای تنظیم امور زندگی دنیوی دارد؛ برای اقتصاد، سیاست و تشکیل حکومت و سایر ابعاد حیات اجتماعی و ... خلاصه، از آن لحظه‌ای که نطفه انسان در رحم مادر منعقد می‌شود تا وقتی که جسد بی‌روحش را داخل قبر می‌گذارند. اسلام برای تمام مراحل زندگی دستورهای لازم‌الاجرا دارد. اما به این امور اصالت نمی‌دهد و زندگی دنیا را تطفلی و تبعی می‌داند. در منطق دین اصالت از آن آخرت است. قرآن تصریح می‌کند که:

#171؛ تَرِيدُونَ عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ؛

#171؛ شما متاع دنیا را می‌خواهید و خدا آخرت را می‌خواهد؛

محور فکر شما دنیاست و همواره دور این محور می‌چرخید؛ حتی می‌خواهید دین را هم به استخدام دنیا در آورید و آن را نوکر دنیا قرار دهید و از آیات قرآن و احادیث امامان هم توقع دارید که تنها موجبات رفاه زندگی دنیا را تأمین کنند و کاری به آخرت ندارید، ولی خدا می‌خواهد رفاه زندگی آخرت را تأمین کند و دنیا را هم در مسیر آخرت قرار بدهد.

به این جمله از کلام رسول خدا (ص) نیز توجه بفرمایید:

#171؛ معاشر أصحابی، اوصیکم بالآخرة و لست اوصیکم بالدنيا؛

#171؛ ای گروه‌های اصحابم. من شما را به آخرت توصیه می‌کنم و درباره دنیا به شما سفارشی ندارم [که بگویم دنیا یادتان نرود و از خواب و خوراک و پوشاک و مسکن غفلت نکنید]؛

#171؛ فَإِنکُمْ بِهَا مُسْتَوْصُونَ؛

#171؛ شما خودتان به دنیا سفارش شده‌اید؛

حالا که ما سفارش نکرده‌ایم این قدر طغیان می‌کنید و برای رسیدن به آن سر و دست می‌شکنید! وای به حال آنکه سفارش می‌کردیم، آن وقت دیگر چه‌ها می‌کردید. آری دنیاطلبی نیاز به سفارش ندارد. آنچه شدیداً نیاز به سفارش دارد، آخرت‌طلبی است.

* هشدار امام علی(ع) درباره دنیا!

امام امیرالمؤمنین (ع) نیز فرموده است:

«إِنْ أَحْوَفَ مَا أَحَافَ عَلَيْكُمْ إِثْنَانٌ»

«آنچه بیش از هر چیزی مرا درباره شما بیمناک می‌کند دو چیز است»

«إِتِّبَاعُ الْهَوَىٰ وَ طُولُ الْأَمَلِ»

«پیروی از هوای نفس و آرزوهای دراز»

«فَأَمَّا إِتِّبَاعُ الْهَوَىٰ فَيَصُدُّ عَنِ الْحَقِّ وَ أَمَّا طُولُ الْأَمَلِ فَيُنْسِي الْآخِرَةَ»

«پیروی از هوای نفس آدمی را از راه حق باز می‌دارد و آرزوی دراز، آخرت را از یاد انسان می‌برد»

پس انبیا و اولیای الهی (ع) علی‌رغم روشنفکر مآبانی که علی‌الدوام داد دنیا می‌زنند، تمام کارشان آخرت‌طلبی و آخرت‌گرایی است. آنها می‌خواهند انسان را به آخرت متوجه سازند و با تعلیماتشان مایه‌ای در جان بشر ایجاد کنند که با این مایه بتواند در عالم پس از مرگ، از زندگی مرفه جاودانه برخوردار شود.

* دنیا پلی برای آخرت

این نکته را هم باید دقیقاً متوجه بود که انبیاء(ع) هرگز دنیا را تخریب نمی‌کنند، بلکه آبادش می‌سازند؛ برای این که آنها دنیا را پل و معبری برای رسیدن به آخرت می‌دانند و طبیعی است کسی که می‌خواهد به جایی برود باید گذرگاه و معبرش را هم به قدر لازم و کافی آباد کند و گرنه به مقصد نمی‌رسد.

کدام عاقلی پل سر راهش را خراب می‌کند، در صورتی که می‌خواهد به آن طرف پل برسد! خدا می‌خواهد انسان را به آخرت برساند. او دنیا را پل قرار داده و خواسته که آبادش کنید:

«هُوَ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَاسْتَعْمَرَكُمْ فِيهَا»

«... اوست که شما را از زمین آفرید و آبادی آن را به شما واگذار کرد...»

منتها به قدر پل بودن آبادش کنید و نه بیشتر.

«الدنيا قنطرة فاعبروها و لاتعمروها»

دنیا پل است از آن عبور کنید و (بیش از حد لازم) آبادش نکنید.

شما در آبادسازی دنیا چنان افراط می‌کنید که آخرت را، که مقصد نهایی سیر است، تخریب می‌کنید.

* مسلمانان؛ تقوا، تقوا!

ای مسلمانان، دنیا همه چیزش تمام می‌شود و می‌میرد. مگر شما ایمان ندارید که آخرت و برزخ و محشری در کار است و آنجا می‌خواهید زندگی کنید؟ باید مایه‌ای داشته باشید تا آنجا بتوانید زندگی کنید. آن مایه چیست؟ همان که مرتب می‌گوییم: تقوا، تقوا. خدا می‌داند که چقدر این کلمه تکرار می‌شود ولی هیچ خبری هم از آن دیده نمی‌شود! چقدر ما این جمله را شنیده و می‌شنویم:

اوصیکم عباد الله، بتقوی الله؛

گفتن و شنیدن هم برای ما عادت شده است. مطلبی هم که به گونه عادت در آید دیگر نفعی نخواهد داشت. خطیب جمعه مرتب فریاد می‌کشد که:

عبادالله، اوصیکم و نفسی بتقوی الله؛

ای بندگان خدا، خودم و شما را سفارش به تقوا می‌کنم.

الفاظ، هم فراوان است و هم داغ و محکم، اما با الفاظ داغ و محکم که کار درست نمی‌شود. تقوا کجاست؟ خدای ما می‌فرماید:

&#171وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَى&#171؛

&#171... توشه راه بردارید که بهترین توشه و زاد تقواست...&#171؛

ای مردم، شما مسافرید. مسافر توشه راه می‌خواهد. شما نمی‌خواهید تهیه کنید؟ شما یادتان رفته که مسافر هستید. فردا، پس فرداست که بانگ جناب عزرائیل به گوشتان برسد و شما را حرکت دهد. حتی صد و بیست سال عمر هم می‌گذرد. سرانجام، بخواهید و نخواهید می‌میرید. خدا به پیغمبرش فرموده است:

&#171إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ مَيِّتُونَ&#171؛ تو می‌میری و آنها هم می‌میرند

بنگرید که چه دارید؟ زاد و توشه راهتان چیست؟ خانه، مرکب، پول یا مقام و یا منصب؟ به‌به! چه عالی و چه فراوان! زمانی که می‌روید همراهتان چه می‌برید؟

&#171وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَى&#171؛

&#171... توشه راه بردارید که بهترین توشه و زاد تقواست...&#171؛

&#171وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَى&#171؛

&#171... و پایان خوش از آن تقواست&#171؛

&#171...وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ&#171؛

&#171... و پایان نیک از آن متقیان است&#171؛

&#171إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَقَارًا&#171؛

&#171رستگاری و کامیابی از آن پرهیزگاران است&#171؛

چقدر قرآن و نهج‌البلاغه و دیگر امامان فرموده‌اند و چقدر بزرگان عالم فریادها کشیده‌اند؛ همه می‌خواهند جان ما را فربه کنند.

* مهم گوهر جان است

دنیا پرستان فقط پوست را فربه می‌کنند! زندگی ما همه‌اش پوست است. این خانه‌ها و فرش‌ها و مرکب‌ها همه پوست است! ما جان خود را از دست داده‌ایم و داریم پوست را چاق می‌کنیم. دین می‌خواهد گوهر جان انسان را قوی و لطیف و درخشان سازد تا بتواند در عالم پس از مرگ از حیات ابدی برخوردار شود.

شما می‌بینید در همین عالم دنیا و طبیعت موجوداتی که قوی‌تر و درخشان‌ترند، با ارزشند و آن‌ها که سست‌تر و ضعیف‌ترند، بی‌ارزش یا کم ارزشند، ارزش کاه و کلوخ کجا و ارزش طلا و برلیان کجا! عزت خورشید آسمان کجا و عزت سنگ سیاه بیابان کجا!

در آیه 4 سوره مبارکه &#171&#171؛ عدد&#171؛ می‌خوانیم:

&#171وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ مُتَجَاوِرَاتٌ وَجِئَاتٌ مِنْ أُعْتَابٍ وَزَرْعٌ وَنَخِيلٌ صِنْوَانٌ وَغَيْرُ صِنْوَانٍ يُسْقَى بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَنُفِّضِلُ بَعْضَهَا عَلَى بَعْضٍ فِي الْأَكْلِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ&#171؛

&#171#بر روی زمین قطعاتی در کنار هم قرار دارند که با هم متفاوتند و باغ‌هایی از انگور و زراعت و نخل‌ها که گاهی بر یک پایه و گاهی بر دو پایه می‌رویند، همه آن‌ها از یک آب سیراب می‌شوند و در عین حال، بعضی از آن‌ها را از جهت میوه بر دیگری برتری می‌دهیم؛ در این‌ها نشانه‌هایی است برای آن‌ها که عقل خویش را به کار می‌گیرند.«

آری؛ قطعات به هم پیوسته زمین همه از یک آب و یک نور و یک هوا برخوردارند، اما وقتی شکم این زمین شکافته می‌شود میوه‌های گوناگون با رنگ‌ها و شکل‌ها و طعم‌های مختلف و خاصیت‌های متفاوت از خاک بر می‌آیند و تماشای این صحنه‌ها برای اندیشمندان تفکرانگیز است.

ما شما را انسان و سر به بالا آفریده و ساخته‌ایم تا بالا را بنگرید و از مبدا و معاد عالم خبری بگیرید؛ حیوانات همه سر به پایین حرکت می‌کنند! شما که انسانید سر به بالا بگیرید و بیندیشید. همین طور که این قطعات زمین با این که کنار هم قرار گرفته و ظاهراً صورت واحدی دارند، باطنشان گوناگون است، بدانید افراد بشر هم که در کنار هم قرار گرفته و ظاهراً صورت واحدی دارند در باطن با هم بسیار متفاوتند.

روزی این پرده‌های ظاهر کنار می‌رود و زمین جان بشر شکافته می‌شود و آنچه در درونش هست بارز می‌شود.

&#171#; إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا، وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا ... يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبَارَهَا«;

&#171#; هنگامی که زمین شدیداً به لرزه در آید و بارهای سنگینش را خارج سازد ... در آن روز، زمین تمام خبرهای خود را بازگو می‌کند.«;